

Ophelian Ve Peri Kızının Aşkı

– Uğur Demiröz · 26 Ekim 2009

Sene geçmiş zaman hani yıldızların var olduğu zamanlar.Yıldızlar dünyaya konuk olmaya başladığında hayat bir başka güzel olmayı öğrenmişti.

Geceler o karanlık çehresini hayatına giren pırl pırl parlayan bu konuklar sayesinde hareketlendirmişti.

Her bir yıldızı taşıyan bir peri var idi.Güzelliklerini ayın ışığından almaya özen gösteren güzel kadınlar.

Kadınlar değil midir bakılmaya değer olan varlıklar.Bakımlı kadına bakmayan erkek ya kördür yada aptaldır derler.

İşte o zamanlarda yıldızlara sevdalı insanlar yok imiş.Yıldızlar bu güzelliklerini paylaşmak için yıllarca beklemişler.

İnsanoğlu dünyaya hükmetmeye başladığında gayri ihtiyari gözlerini yıldızlara çevirmiş ve yıldızların güzelliğinin farkına varmışlar.Yıldız haritaları çıkartmış onlara göre hareket eder olmuşlar.

Yıldızlar bu güzelliklerinin cazibesini kullanıp onları yönetmeye bile el atmış fallara konuk olup hayatın düzenine sekte vurmaya başlamışlardı.

Lakin yıldızların arkalarına saklanmış o perilerin içinde iyi niyetli zarif olanları da varmış.Bunlar kendilerini iyiliğe ve güzel olana adanmışlar.Nice yardıma muhtaç gönüllere gönüldaş olmuş, nice yolunu kaybetmiş güzel yüreklere rehber olmuşlar..

Tarihin bu değişik atmosfer olayları içinde şimdiki insanların unutmaya başladığı ama yeniden hatırlamaya başlayacağı masal kahramanı Ophelian ve Peri kızı'nın aşkı oluşmaya başlamıştı.

Kızgın güneş tüm yakıcılığı ile çölün kızgın kumlarını ateşe çeviriyordu.Alabildiğine geniş çölde ıssızlık ve sessizlik hüküm sürüyordu.Suların serap olup gürül gürül aktığı tepelerden bir ayak izi kumları aşağıya doğru yuvarlamaya başlamıştı.

Uzun boylu,kumral tenli,ela gözlü bitkin bir delikanlı, bilinmeze yolculuk eden cesur genç Ophelian idi bu.Dudakları kurumuş ve çatlamıştı.Belli ki çölde kaybolmuş çaresizce bir oraya bir buraya gidiyordu.Elindeki deri tulumu bir şeyler içecekmiş gibi ağzına götürdü.Dudaklarını nemlendirecek bir damla su geldi;ıslatamadı,akamadı.Ellerinin arasından kaydı düştü kum denizine deri tulum.

Kafasını kaldırdı güneş hala gitmemeye inat yukarılardaydı.Önüne baktı çaresizlik, ardına baktı geçmiş günleri düşündü yine çaresizlik.

Ardındaki ülkesini düşündü.Ülkeleri cennet yapanın insanlar olduğunu anlamıştı artık.

Ne güzel düşlere doğru uyanmıştı o ülkenin topraklarında.Büyüene kadar ne çok sevmişti ülkesini ve insanlarını.İnsan hep kendisi gibi zannedermiş tüm insanları,sen iyi isen onlarda iyidir sen kötü isen başkaları da kötüdür.

Kötülere iyi olduğunu ispatlamanın güçlüğüne yaşamış ve pes etmişti.

Yaşam bir yol değilmiydi ki adımını attığın yerde yaşayacağını.Çekmek mi yoksa kaçmak mıydı bilememiş sonra kaçmak değil bulmak diye koymuştu adını kendini ülke dışına atarken.

Yaşanacak kızgın güneş ise,olması gerekene çare yoktur.Lakin yürüyebildiği yere kadar yürümeli idi beden son nefese kadar.

Güneşe baktı Ophelian ve haykırdı...

-Seni seviyorum güneş beni eritsen de;çünkü sen bana sevgini alabildiğince veriyorsun ama ben belki bu kadar sevgiye layık değilim ki şikayeteyim...Lütfen beni alıştırarak sev ki bende seni bir o kadar seveyim.Beni ziyan edersen seni benim gibi seven bu ıssız çölde kimse kalmayacak

Dizleri üstüne çöktü ve yüzünü kapattı;artık bir adım daha atamayacağını anladı.Yine de içindeki o his sanki son burada değil diyordu.Bu his güç verdi ona,zorlanarak ayağa kalktı.Pes etmemeliyim son beni böyle yakalamamalı,gerçek sonumu bulabilmeliyim.

Yürümeye başladı ta ki ayağı takılıp yuvarlanana kadar.Yuvarlandı,yuvarlandı başını bir şeye çarpıp bir çukurun içine düştü.

Aradan ne kadar zaman geçmişti hatırlayamadı.Gözlerini açtığında gökyüzündeki pırl pırl yıldızlarla karşılaştı Ophelian.

Bu anı sanki daha önce yaşamış gibiydi.Bir an içinde olsa o güne dönüp düşünmeye başladı.

O gün arkadaşları ile rutin eğlencelerinden biri olan kim kimi yenersen oyununu oynamışlardı.Bulunduğu bölgenin çok revaçta bir eğlencesi bu müsabakalar idi.Müsabakalarda kıyasıya güreşler yapılırdı silahsız, bu güreşlerdeki galibiyetin sonucu itibar kazanmaktı.Kazanan kişi belli bir yaşa geldiğinde o itibarı ile istediği kızı alır istediği toprağa el koyar da kimse sesini çıkartmazdı.Güçlünün güçsüze hükmettiği

zamanlardı.

Ophelian bu yarışmalara her güçlü kötünün karşısında güçlü bir iyi olabilmeli ki haklar çiğnenmesin, iffete, namusa zarar gelmesin düşüncesi hakimdi.Altına aldığı güçlü pazulu civar erkeklerinin sayısı az değildi.Her bir galibiyet bulunduğu mekanın ortasına kurulan tahta kütüğe o kişiye ait ok ile çakılıyordu.

Ophelian'ın oku maviydi ve üzerinde sallanan bir deniz kabuğu bulunurdu.Ok'un üzerinde Ophelian'ın itibarı yazılı olurdu.

Ok her gittiği yerde saygı görmesini sağlayan bir nişan gibiydi.Üzerine okuna uygun hep bir mavi üst giyinirdi.Bileğinde ve pazusunda -O- işareti vardı.

İşte o günlerin birinde müsabakaları kazanmış evine dönmüştü.Havanın sıcaklığı ile kendini dışarı atmış otların üzerine uzanmıştı.

Bir zaman geçmiş aradan ve Opheliaaan, Opheliaaan diye bir ses işitmiş gözlerini açmıştı.Akşam olmuş ateşler sönmüş gün geceye ve yıldızlarına kavuşmuştu.Yıldızları hiç bu kadar güzel gördüğünü hatırlamıyordu.

Zarif bir kadın sesi duydu ürperdi ve kulak verdi.

Kafese giren kuş uçar mı
Aşk/a düşen yanar mı
Sevdayı bulan kanar mı
Nerdesin aşk bul beni

Bu sözleri işitince heyecan ile ayağa kalktı.Sesin geldiği yeri çözememişti.Yürümeye başladı ses yine o güzel ses tonu ile sesleniyordu.

Suları akıtan nehir mi
Rüzgara yol veren sevinç mi
Ağlamayı öğreten sevgi mi
Sevmek neden bana uzaksın

Sözler yukarılardan bir yerden geliyordu heyecanla bağırdı.

Ey güzel sözlü tatlı dilber
Yüzünü bana bir göster
İçime işledi o sözler

Sen hangi ülkedensin

Bir süre sessizlik oldu öyle uzun geldi ki bu sessizlik ophelian'a sabırsızlığından tekrar haykırdı.

Günü bitiren güzel gece
Yıldızlardan dökülen bir dizi hece
Gel göreyim seni sakince
Beni çıldırtmak mıdır isteğin

Bunları dediği sırada omuzlarına parlak bir taş düştü.Yere düşen taşı aldı pırıl pırıl parlıyordu.O sesi yine duydu.

Gözlere uzak mı olmak gerek
Sevmeye yakın mı olmak gerek
Aşk'ı nasıl anlatmak gerek
Gözyaşım sana hediye olsun

Ophelian başını kaldırıp.

Gözyaşın kalp cevherim olsun
Bu gece şükür günüm olsun
Seni karşıma çıkaran geceye selam olsun
Ben gözyaşının tamamını isterim

Yukarıdan o güzel ses.

Gözyaşım gönlüme bağlı
Gönlüm sevdaya bağlı
Sevdam geceye bağlı
Sen beni unut git buralardan

Ophelian tam cevap verecek olmuş meşaleler ile gelen arkadaşları.

- Ophelian deminden beri seni arıyoruz ya birde kiminle konuşuyordun öyle.
- Yok arkadaşlar bir şey yok öylesine yendiğim rakiplerimin ismini sayıyordum.
- Boşver daha nicesi var unutursun.

Ophelian oradan uzaklaşırken geriye dönüp yıldızlara baktı.Onu nasıl unuttu bir daha onunla karşılaşip konuşabilir miydi ki acaba.

Ophelian düştüğü yerden kalkıp oturdu.Dudaklarının kurumuş olduğunu unutup inilti şeklinde gecenin yıldız bahçesine seslendi.

Dünyama akseden safınur çiçek rayihası
Aşk fallarımın gizli atlası
Sevenlerin gönül manzarası
Ey gece getir tılsımın peri kızını

Ses olur yankılanır çöl üzerinde, çalınır bir müzik sedası ile yıldızların aşk havasında.Bir yıldız göz kırpar çöl aydınlanır bir anlık bile olsa.

Ophelian ayağa kalkar aydınlanan yere doğru yürümeye başlar.Üzerinde bir bitkinlik hakimdir.O güçlü bedeni yorgun ve susuzluğun verdiği takatsizlik ile mücadele etmektedir.

Küçük bir çan sesi duyulur derinlerden gelen başını bu sefer oraya çevirir.Çölün kumları üzerine gümüş renkli parlayan küçük bir yıldız kolyesi düşer.Kolyeye yaklaştıkça bir şelale sesi duyar; hızlı adımlarla kolyeye yaklaşır.Kolye içi su dolu bir kadeh gibidir.Yerden onu alır dudaklarına yaklaştırır tanımadığı bir koku duyar kadehin yanaklarında, dudaklarına dokunur sımsıcak, bir yudum alır buz gibi, iç içe bir labirent cennette vardır belki bunun benzeri.

O anda bir ses duyulur Ophelian'a tanıdık gelen.

Sular aşk ile birikir
Sevda gönül bahçesinde sezilir
Uğruna nice canlar verilir
Sevdam gözyaşı oldu doya doya iç

Ophelian içmeye kıyamayan bir hal içinde..

Sevenin gözyaşı içime aktı
Sevdası dudaklarımı yaktı
Kokusu ruhumu aşkına astı
Sen ne eşsiz peri imişsin

Yıldızlardan çöle inen hafif bir rüzgar esti Ophelian'ın saçları uçtu.Bir sessizlik oldu uzun süren.

Ophelian kadehten her bir yudum alışında su kendini tamamliyordu.Ophelian suya kandı da yine arttı.

Başını yukarı kaldırıp Peri kızının bir şey söylemesi için bekliyordu Ophelian ve nihayet peri kızı'nın o güzel sesi sakın geceyi böldü.

Susuzluğuna kandın yoluna koyul
Ardına bakma git aradığın mutluluğu bul
Beni unut kendine gerçek bir yar bul
Ben senin olamam sen bana uzaksın

Ophelian bu sözlere anlam veremedi.

Neden beni buldu senin o gönlün
İçime aşk ateşini zincirler ile ördün
Sevda bilmeyen yüreğimi ikiye böldün
Şimdi sebepsiz kaçış niye

Ophelian da bir anlam veremiyordu bu duruma evet kendisinin düşünceleri de saçmaydı bir peri kızı ve insanın aşkı olamazdı lakin bu buluşmada bir hikmet olsa gerek diye düşünmeden de edemiyordu.Nereden bulmuştu birbirlere şayet kendisini istemiyorsa neden sevda ve aşk şairleri ile kalbini coşturmuştu ve şimdi neden kendisini istemiyordu.

Bilemediği bir sevda içini yakmaya başlamıştı; bulmaya gittiği bu yol Peri kızına mı çıkacaktı.Kafasında sorular birbirini kovalıyordu başını kaldırıp bir soru sormayı düşündü lakin gece kendisini çekiyor günün ışıkları sahneye giriyordu.

Cevapları bulmak için güneşin ateşine razı olacaktı gecenin gelişine kadar, elinde tuttuğu gizemli aşkının gözyaşları ile avunacaktı.

Acaba umut edebilir miydi...

Umut arayanı bazen bulur bazen de bulamaz.Ophelianı bulup bulamadığı da belli değildir.

Bilinen şudur ki dünya üzerinde bir çöl vardır ve bu çölün gizli bir köşesinde avuçlarında bu kadehi tutan bir insan şeklinde taş vardır.

Rivayet odur ki niceleri yolunu şaşırıp bunu içmiş susuzluk çekmeden çölü aşmış daha sonra bu hazineyi ele geçirmek için geri dönmüşler ama bulamamışlar.Niyetler saflığını yitirdiğinde ab-ı hayat bu suya da ulaşamamışlar.

Yıldızlarda ki peri kızları saf ve temiz duyguları ile bugünlerimizi de hala aydınlatmaktadırlar.

Uğur Demiröz